

на царя :бѣше доменеканицъ, слѣдователно сичката инквизиція бѣ предадена на Филиппа II.

Само честивѣйшійтъ Геронимъ, флорентинець, Езуитинъ, человекъ който са ползоваше отъ голѣмо почитаніе поради ордена на който принадлежѣше и особенно поради высокото си ораторско краснорѣчіе, принесе тайно на маркиза де-Деня подкрѣпленіето и своето и на ордена си; първо, защото тѣ мразяхъ инквизиціята и доминиканцытѣ, като съперници и естественны тѣхны врагове, и второ, защото са надѣяхъ чрезъ туй да поемѣхъ тѣ подирь смъртъта на Филиппа II, управленіето на съвѣстьта на наследника му, нѣщо много важно и достойно за придобыванье.

И тѣй, маркизь де-Деня са обѣща да избере духовникъ за царя отъ ордена на Езуитытѣ, а орденътъ му даде, писмено и подъ своя отговорность, колкото пары поищяше за да посрѣщне нуждытѣ на царевича, на когото баща му не му дзваше пары.

Туй е было, споредъ свидѣтелството на сичкытѣ историцы, найсилното средство, чрезъ което Деня и съюзнцытѣ му, сж старали да добыхътъ благоволеніето на господаря си.

Но когато умрѣ Филиппъ II, когато сынъ му възложи, подирь провъзгласяваньето си, на герцога де-Лерма сичката царска власть, сичкытѣ свѣтъ са затече къмъ него като къмъ неограниченъ господарь.

Антиохійскытѣ Патріархъ Ривейра му принесе услужливостьта на духовенството, а Ройя де-Сандоваль тѣзи на инквизиціята. Герцогътъ са намѣри въ неприятно положеніе предъ старытѣ си пріятели, Езуитытѣ, които искахъ отъ него да си испълни обѣщаніето и да имъ върне парытѣ.

Попъ Геронимъ искаше да са назначи за духовникъ на царя, а Сандоваль и Ривейра, врагове непримрими на ордена на Лойола, искахъ да са избере духовникъ отъ доминиканцытѣ.

Герцогъ де-Лерма не бѣ нито доста твърдъ, нито доста способенъ да държи равновѣсіе съ тѣх ржка помежду двѣ силы, толкози страшны; да противуостави едната на другата тѣй щото и двѣтѣ да спо-